

Powstanie Wielkopolskie

<https://pw.ipn.gov.pl/pwi/form/r40316970,STACHIEWICZ-Julian.html>
24.02.2024, 00:15

STACHIE WICZ Julian

Osoba

STACHIEWICZ Julian

Urodzony

1890

Zmarł

1934

Opis

szef Sztabu Dowództwa Głównego, historyk, generał brygady Wojska Polskiego. Ur. 26.07.1890 we Lwowie, w rodzinie lekarza Teofila i Anieli z Kirchmajerów. We Lwowie ukończył gimnazjum (z odznaczeniem) i w 1908 r. zapisał się na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu im. Jana Kazimierza, na kierunek geologiczny. Na studiach wstąpił do Związku Walki Czynnej. W kwietniu 1911 r. przez J. Piłsudskiego przeniesiony został do Krakowa na stanowisko zastępcy komendanta Związku Walki Czynnej, a w czerwcu mianowany podporucznikiem. 7 sierpnia 1914 r. wyruszył w pole jako dowódca kompanii Legionów Polskich;

17 sierpnia przeszedł do Komendy Legionów jako adiutant. 5 maja mianowany został kapitanem. Od 1 listopada 1918 r. major. Organizował i dowodził z 3 na 4 listopada 1918 r. odsieczą dla Przemyśla. Za wyparcie Ukraińców z Przemyśla mianowany został podpułkownikiem (18 listopada 1918 r.). Podczas kuracji w Zakopanem został odwołany przez Piłsudskiego i powierzono mu misję w Poznaniu. 3 stycznia 1919 r. zameldował się do dyspozycji majora S. Taczaka. Od kapitana S. Nilskiego-Łapińskiego przejął szefostwo sztabu Dowództwa Głównego, współpracując z głównodowodzącym. Opracował założenia operacyjne powstania, uczestniczył w przygotowaniu działań powstańczych pod Zbąszynem, Szubinem i Łabiszynem, o czym raportował do Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego w Warszawie. Opracował też zasady organizacyjne piechoty, artylerii ciężkich karabinów maszynowych i łączności. Po objęciu stanowiska głównodowodzącego przez gen. J. Dowbor-Muśnickiego, z racji powiązań z J. Piłsudskim, zmuszony był do odejścia z Wojska Wielkopolskiego (9 lutego 1919 r.). 1 kwietnia 1920 r. mianowany został pułkownikiem i szefem sztabu ścisłego Naczelnego Wodza. W sierpniu objął szefostwo Oddziału Operacyjnego Naczelnego Dowództwa Wojsk Polskich, a we wrześniu - funkcję szefa sztabu 6 Armii. Od maja 1921 r. przeszedł do Inspektoratu Armii nr III. W kwietniu 1923 r. objął funkcję szefa Wojskowego Biura Historycznego, którą pełnił do śmierci. Przyczynił się do zorganizowania polskich archiwów wojskowych, opracował i realizował plany badawcze dotyczące dziejów Wojska Polskiego w latach 1914-1921, jak też polskich organizacji wojskowych z lat 1908-1914. Od 2 maja 1924 r. generał brygady. Na stanowisku szefa Wojskowego Biura Historycznego wspomagał finansowo i organizacyjnie poczynania poznańskiego Towarzystwa dla Badań Historii

Powstania Wielkopolskiego i Referatu Historycznego Dowództwa Okręgu Korpusu nr VII, utrzymując kontakty z gen. S. Taczakiem i kpt. T. Fenrychem. Zmarł 20 marca 1934 r. w Warszawie i tam został pochowany. Odznaczony był Orderem Virtuti Militari V kl., Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Orderem Odrodzenia Polski III i V kl., Krzyżem Walecznych (trzykrotnie), orderami zagranicznymi, medalami i odznakami. Opublikował szereg artykułów historyczno-wojskowych.

Bibliografia

B. Polak, Stachiewicz Julian (1890-1934), (w:) Słownik biograficzny powstańców wielkopolskich 1918-1919, red. A. Czubiński, B. Polak, Poznań 2002, s. 341-342.

Autor wpisu

Bogusław Polak